

SZARVAS és VIDEKE

TÁRSADALMI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

Szerkesztőség:

Jókai Mór-utca 1257. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők.
Kéziratok vissza nem adatnak.
BÉRMENTELEN LEVELEK EL NEM FOGADTATNAK.
Felelős szerkesztő Benczúr Sándor

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 8 kor. — Félévre . . . 4 kor.
Negyedévre . . . 2 kor. — Egyes szám . 16 fill.

Kiadóhivatal:

Beliczey-utca 11. szám. (saját ház,) hová az előfizetési pénzek intézendők.

Hirdetéseket jutányos áron elfogad.

Kiadó s lap tulajdonos SÁMUEL ADOLF

Bérfizetés és sztrájk.

Az elmérgezett szocializmus legfőbb okát a munkabér rendezetlen viszonyában kell keresnünk. Szorosan véve a munkabér képezi a kapcsolatot a munkaadó és munkás között. Ha a munkás a munkabérrel meg van elégedve, úgy soha, vagy csak ritkán fordul elő differencia munkás és munkaadó között; ha azonban a munkás a bérről nincs megelégedve, vagy ha a bér oly csekély, hogy arról egy munkás küönösen, ha családember — meg nem élhet, úgy kész az elégtelenség, a mely sztrájkká is fajulhat.

Ha egy munkással jogtalanságot, igazságtalanságot követ el valamelyik munkaadó, úgy a többi munkások társakkal mindig szolidaritást vállalnak. És a sztrájk mozgalmánál éppen az dicseendő, hogy a munkások között mindig meg marad a teljes szolidaritás, egyetértés. Csodálatos, hogy a gyárak és vállalatok nem rettennek vissza ilyen bérmozgalomtól, sztrájktól, hanem továbbra is játszanak a munkásokkal, mint a gyermekek a labdával. Pedig a munkás nem arra való, hogy játék tárgyává tegyék, ennek munkáját meg kell becsülnünk s érdemeik szerint honorálnunk, hogy annak megélhetését biztosíthassuk.

De e helyütt nemcsak a munkások bérvével kell foglalkoznunk, hanem meg kell emlékeznünk a kis iparosokról, a kik nagyobb vállalkozóktól kapják munkájukat mintegy kegyelem-falatképen, mely a vállalkozóknak uszora kamatokat hajt. Egy vállalkozó — mondjuk — kap az államtól egy postai-szolga kabátjának elkészítéseért 14 koronát ezt nem is sokallja az állam, mert tetszik a kabát

néki, olesó, hisz aranyos gombok vannak rajta, de nem gondol az állam azzal, hogy ezek a vállalkozók mily spekulációt üznek; a vállalkozó kis iparossal, kis szabóval csináltatja meg az aranygombos kabátokat, mely néki nem kerül 4 koronába.

A kis szabók, suszterek, asztalosok, stb. kénytelenek elvállalni a vállalkozóktól a munkát bármily olesón, ne hogy a végveszélybe jussanak. De kérdezem már most ezzel kapcsolatban, mi csoda humanitás, emberség van abban, ha a munkabért annyira leszállítják s azt saját tetszésök, kényök, kedvök szerint teszik függővé?

Az itt a hiba, hogy a törvény nem gondoskodik a munkabérek megállapításáról. Már pedig nálunk, ha a törvény nem szabályoz valamit, mindent szabad tenni, tehát a munkabért is le lehet szállítani a minimumra, a mi által ugyan bátran fordulhat éhen az, aki kapja. Ily körülmények között tehát nem csodálhatjuk, hogy oly elégtelenség uralkodik a munkások és kisiparosok között. Mert nem elég az, hogy a kegyelmes urak, a miniszterek, a képviselők és egyéb nagy hatalmak ékes díkezióban pártolják a hazai ipart. Addig üres szóbeszéd, amitás lesz az iparmozgalom, addig mindig elégtelenség, strájk üti fel a fejét, míg ezeket a kérges tenyerű, becsületlen mánkákat és kisiparosokat nem tiszteljük és ki nem vesszük a vállalkozó vaskörmői közül!

Az 1848-49-iki gyűjtemény és Kossuth-muzeumról.

A történelem igazolja, hogy csak az a nem-

zet számíthat maradandó létre, mely a mult nagy idők emlékeit kegyelettel ápolja, hálából oszlopot emel a nagy korszakok kimagasló alakjainak, ereklyeként őrizve mindazon dolgokat és tárgyakat, melyek a nemzet régi dicsőségét hirdetik.

Ily gondolatok támadtak lelkemben, midőn az 1848—49-iki muzeumot e napokban meg szemléltem, mely méltó arra, hogy a nemzet, de kiválság a székesfőváros figyelmét, eme az ország területén a 48-as nagy időkre vonatkozó arcképek, eseményképek, fegyverek és egyéb emléktárgyakban leggazdagabb gyűjteményére felhívja.

Ennek a valóban becses és nagyszerű muzeumnak sok ezerre menő emléktárgyait gróf Kreith Béla gyűjtötte össze nagy tudással, de még nagyobb ügyszeretettel.

A főváros által átengedett Stéfanía-uti muzeumban elhelyezett 1848—49-iki és Kossuth-muzeum anyagának nagy mennyiségéhez képest a fővárosi vigadóban 5 év előtt rendezett 48-as kiállításnak tárgyai, melyek nemzeti muzeumban vannak, kicsinyes jelentéktelen apróságok ehhez képest.

A gyűjtemények legbecsesebb része a halhatatlan Kossuthnak egy ezer és tizenegy különböző nyomtatott képe. Ezek közt a világ minden részében 1841-től máig fényképezett és nyomtatott 400-nál több Kossuth arckép van, közte nyomtatott életnagyságu Kossuth kép 44 féle, melyekből legfeljebb 14—15 féle van általános ismert kép a többi mind külföldi és olyan, a mely ma már nagyon nehezen szerezhető meg. Ezen kívül 600-nál többféle olyan

SZARVAS és VIDEKE TÁRSZÁJA.

Az utolsó találkozó.

Irta: Salacz Elemér.

— Szeretsz?
— Szeretlek!

Szellő félve rebent; hogy ne háborítson, a levegő miriad atomjaitól feicsókolta illatot mind ott hagyta, hogy még edesebbé tegye e picinyke szót: „szeretlek“! Szemem szemédbé mélyedt, kezéd kezemben s szívünknek minden dobbanása eggyé forrva hő fohászként szállt fel az egek urához, hogy áldja meg a mi nagy szerelmünk.

... Biborban két a nap, naplángok szerte futnak benyilalják az ordót, a mezőt. Belopják minden zugba az illatot, fényt, dalt, szerelmet és életet. Zugás támad a magasban. Mintha a szétlővellő sugárnyílak pendül-nének össze, a földből könnyű pára lebben halkán, csendesén. Fény, szín, ragyogás két mindenféle s egy nagy zajtalan forrongás támad fölnt s alant, mintha megihlette volna a földet egy szent varázserő, mely leszállt a napsugarakon s éltet lehellte belé.

A völgy felett enyhe szellő surran át s édes illatot hoz felém a fuvalom, távoli kertek fakadó rózsáinak mámorító illatát . . .

Csak egy pillanatot még s lomha szárnyain eltűnik a fekete éjjel s felébred minden. Csak egy pillanatot még s meglibben a lepke zománccos szárnya felragyogva.

Csak egy pillanatot s a természet csic ergő dalnokai az ozlító napsugarakban fürödve a zümmögő méhekkal együtt vígan hirdetik erdőnek. rétnék: „ebredjetek, ebredjetek“.

S az ébresztő szóra felébred minden. Illat, fény, dal árad mindenfelé, épp úgy mint ezelőtt egy évvel, midőn utolszor találkoztunk a kis kerti padnál. A lombos ágon kis madár tanítgatta édes szerelemre párját.

— Szeretsz?

— Szeretlek!

Mint lehellet röppent el ajkaidról é kincseket érő szó. Főln a két azurokon ragyogott a nap s aranyos zománccal vont a piruló édes arcod, amint keblemre hajtád fűrtös kis fejed . . . Nyilik ismét az illatos virág, csatog megint a csalogány zengő dala. Visszajöttek régi ismerőseink a zümmögő méhek, színes pillangók, dalos madarak. Csak te nem vagy itt s nem is jössz többé találkozóra édes. A kis padon nem fogsz várni rám s a kerti utakon sem futsz előttem csalogatva, játszva s büvösen kacagva bibor ajkaiddal. Hiába kiáltom édes kis neved, feleletet a visszhang ad reá csupán. Ajkad, melyről a dal oly zengőn, andalítón szállt tova, melynek csókjai a két mámorító érzésébe ringatták egész valómat, néma, elporladt már, s por már a száved is mely oly forrón, igazán tudott szeretni, s szép lelked föl szállt, föl oda, hol a csillagoknak reszket fényesora s hel szebb a rózsa s zengőbbek a dalok. Oh te korán letört kis virág találkozóra nem jössz te már többé soha. . .

De nem! Nem lehet az. A távolság mely elválaszt semmi nekünk, a lelkünk szárnyra két s ott fűn a két mindenségben összetalálkozva egy kéjes csókban összerör . . . A nap tündöklő sugárin át . . . mintha ében

hajad lány hullamait látnám édes . . . s igező két szemed csillogását . . . karcsú, lengő természet oly fényes . . . szemképrázatot . . . tulvilági arcod oly csábosan mosolyog . . . hófehér kezéddel integetsz . . . hisz engem . . . találkozóra . . . oh megyek . . . megyek . . .

Biborban nyugszik a nap. Bucsú sugári vérvörös színbe vonják egy sirhalom barna rügeit. Halovány-kék kereszt rajta, hófehér virágokból font koszoru jelzik, hogy ott lenn a mélyben ifjú leánya alussza örök álmát. A kereszt mellett egy barna, halovány arcu férfi tórdepel . . .

Est imára csöndülnek a harangok. A férfi szeméből kicsordul a könny s még halkán susogja a mélyben alvó kedvesnek: „megyek . . . oh megyek“, megvillan kezében hangos dördüléssel a revolver fényes csőve s holtan bukik a kereszt mellé . . .

Fehér pára lebben halkán, csendesén fel a két mindenségbe. Talán egy lélek az, mely siet föl a végtelen magasba, találkozóra, miként egykor, midőn illatoztak a virágok, szerelmi dalt zengtek a kis madarak, s meglibbent a lepke zománccos szárnya felragyogva. Vagy talán csak a puszkapor füstje az? Ki tudja! . . .

Az egyetlen hiba.

Barátnó: Ugy látom, kedves udvarias fiatal ember az új lakód.

Háziasszony: (fiatal özvegy)! Had el! Kedves udvarias; de még is van egy nagy hibája. Egyáltalán nem akar nőül venni.

